

Nr. 15

21. júlí 2019

79. árg.

Hvat hefur Bíblían at týða fyri meg?

Hvat hefur Bíblían at týða fyri meg? Hon hefur alt at týða, tí skrivað stendur í Sálmí 138,2: „Dýrt hefur tú Orð títt gjørt yvir alt títt navn.“ Hugsa tær, Gud setir orð sítt hægri enn navn sítt, so mugu vit, børn hansara, eisini meta tað høgt.

Tá ið Jesus greiðir frá endatíðini, sigur hann í Matt. 25 líknílsið um tær 10 brúðarmoyggjarnar, sum fóru út at mæta brúðgómínum. Allar høvdu lampur við, tað vil siga, at tað er myrkt, og javnan skalt tú fylla meiri olju á eina oljulampu. Tað merkir, at eg má vera virkin og fara at keypa mærlu í góðari tíð, og javnan skal olja fyllast á. Skrivað stendur, at allar fóru avstað at mæta brúðgómínum...

Vit hava eisini fingið eina innbjóðing at mæta Jesusi í himmalsins brúðleypssali. Og vit hava tikið ímóti innbjóðingini og sagt ja takk, tá ið vit tóku ímóti frelsuni. Vit reinsa lív okkara í Guds náði. Tað vil siga, vit verða ílatin tey hvítu klæðini. Vit eru dagliga saman við brúðgómí okkara í teimum brøvunum, hann hefur skrivað til okkara í Bíbliuni. Vit tosa við hann í bønini. Vit hava samband við hann í okkara tonkum, í okkara anda. Vit eru saman við øðrum, sum eisini skulu við til veitsluna. Vit gleða okkum. Hetta er oljan, sum flýtur niður í hjartalampuna: bíbliulestur, bøn og andaliga samveran við onnur trúgvandi. Og ja, so eru tað tey, sum einaferð søgdu ja við Jesus, og sum hava valt at ganga aðra leið. Tey gloymdu innbjóðingina. Tey fáa ikki fyllt olju á lampuna, og ljósið sloknar. Tað er syrgiligt.

Í Sálmi 42,2 stendur: „Sum hjörtur tráar eftir rennandi vatni, so tráar mín sál eftir tær, o Gud!“ Vit skulu hava ein tosta eftir orðinum og samfelagnum við Gud.

Bíblían er so nógv. Hon er ein **skattakista**, har standa so nógv góð lyfti í, t.d. „Sum ein faðir er mildur móti børnum sínum, so er Harrin mildur mót teim, ið hann óttast.“ (óttast = hava virðing fyri) So eymur er Harrin við okkum. Sál. 103,13 – „Eg skal als ikki sleppa tær og á ongum sinni fara frá tær.“ Hebr. 13,5 – „Um tú søkir Harran, vil hann lata teg finna seg.“ Her fáa vit lyfti um kontakt. 1. Krýn. 28,9 – „Tann, sum kemur til mín, vil eg als ikki reka burtur.“ Jóh. 6,37. Og nógv, nógv onnur.

„Guds orð er livandi og máttmikið og hvassari enn nakað tvíeggjað svørð.“ Hebr. 4,12, tí ber til at **lesa seg til frelsu**, og tað eru tað mong, sum hava gjørt. Tey hava sitið einsamøll inni og lisið í Bíbliuni og har funnið frelsuvegin. „Trúgv á Harran Jesus, og tú skalt verða frelstur og hús títt.“ Áps. 16,31 Hetta er evangelið: trúgv og liv. „Hvør tann, sum trýr, verður rættvísgjørdur í honum.“ Áps. 13,39.

Orðið **reinsar**. „Tit eru longu reinir av tí orði, sum eg havi talað til tykkara.“ Jóh. 15,3.

Tað er so trygt og gott at leggja seg í Guds hond hvønn dag. „Nei, ikki blundar og ikki svevur varðmaður Ísraels.“ Sál. 121,4.

Bíblían er eisini **vísindalig**. Í mong Harrans ár trúðu fólk, at jørðin var fløt og stóð á stólpum, men í Bíbliuni staðfestir Job, sum livdi uml. 400 f. Kr., at: „Hann (Gud) heingir jørðina á einki.“ Job 26,7 V.D.

Bíblían er eisini ein sera **profetisk bók**. Gud hevur togað gardinuna til viks, so vit sleppa at skoða eitt sindur inn í framtíðina. Tá ið Jesus tosar um endatíðina, sigur hann í Matt. 24,32-34: „Lærið líknilið av fikutrænum (fikutræið er ein mynd upp á Ísrael). Tá ið gróðurin er komin í greinarnar, og leyvið fer at spretta, tá vita tit, at summarið er í nánd. Soleiðis skulu tit eisini vita, at tá ið tit síggja alt hetta, tá er hann í nánd, fyri durunum. Sanniliga sigi eg tykkum: henda ætt skal ikki ganga undir, fyrr enn alt hetta hevur hent.“ Og Ísrael, fikutræið, blómar sanniliga. Jødarnir eru komnir heim, og í 1948 settu teir sítt egnu ríkið á stovn, og Jesus sigur, at tá er hann beint fyri durunum. So Jesus kemur skjótt aftur.

Tíðindabløðini frá í gjár eru virðisleys, men Guds Orð livir og varar. Tað, at Ísraels ríkið var sett á stovn aftur, hevði Jesaja spáað um eini 2.000 ár, áðrenn tað hendi: „Hvør hevur hoyrt um tílíkt? Hvør hevur sæð slíkt? Verður nakað land í heimin borið eftir einum degi, ella verður nøkur tjóð fødd alt í einum?“ (Jes. 66,8) Nei, tað er bara hent við Ísrael, sum bleiv lýst sum tjóð 14. mai 1948. Altso eftir einum degi, so sum spádómurin ljóðaði.

Effie Campbell.

Timburmenninir hjá Nóa

Mia Hallesby

Ein drongur var í einum missiónsringi. Hann legði sær nær at savna pengar til missiónina; men annars legði hann ikki so nógv í, hvussu hann livdi. Heima var hann tvørur og lúnutur. Hann smæddist heldur ikki fyri at siga eina lygn og at misbrúka Guds navn.

Formaðurin í missiónsringinum gjørdist sorgarbundin, tá ið hann frætti hetta, og hann setti sær fyri at tosa við drongin um hetta. Tá ið hann hitti hann næstu ferð, segði hann: „Veitst tú, hvat ið varð av arbeiðsmonnunum hjá Nóa, teimum, sum bygdu ørkina?“

Drongurin gjørdist bilsin av hesum spurningi og dugdi ikki at svara.

„Tú veitst,“ segði formaðurin, „bara tey, sum fóru inn í ørkina, vórðu bjargað. Teir, sum bygdu ørkina, fóru ikki inn í ørkina, og teir doyðu í flóðini miklu, tí stóru syndaflóðini. – Tú skilir helst, hvat ið eg vil siga tær: Vit mugu fyrst og fremst sjálv vera sonn kristin. Vit verða ikki frelst við at arbeiða fyri frelsuni hjá øðrum.“

Effie Campbell umsetti.

Um tú hevur runu og skitt í tínum glasi, so fært tú ikki reint vatn, tá ið tú hellir nýtt vatn uppí. Tú mást fyrst vaska glasið. Á sama hátt er tað við okkum. Tað nyttar einki, at vit byrja at pynta upp á okkum. Nei, vit mugu fyrst venda um og bjóða Jesusi inn í okkara hjarta sum Harra og Frelsara. Tá reinsar hann okkum í blóði sínum, og vit verða hvítari enn kavi.

e.c. ums.

Metta børn tíni

Vit, sum eru vaksín upp í heimi okkara við Guds orði, hava vit handað kyndilin víðari til næsta ættarlið, ella hava vit selt arvasilvuri? Tað skal bert eitt ættarlið til, fyri at heiðinskapurin stendur í durunum.

*Títt orð er, Gud, várt arvagóðs,
tann arv vit bestan fingi,
í grøv veit okkum, Gud, tað rós,
at leidd av í vit gingi ...*

Vit mugu metta okkara børn við orðinum. Eitt profeti um ungdómar stendur í Harmljóðini 2,19: „Statt upp og vena á nátt í byrjanini á hvørji náttarvøku, oys út títt hjarta sum vatn fyri ásjón Harrans, hevja til hans tínar hendur fyri lív barna tína, sum máttleys níga av hungri á hvørjum vegamóti.“

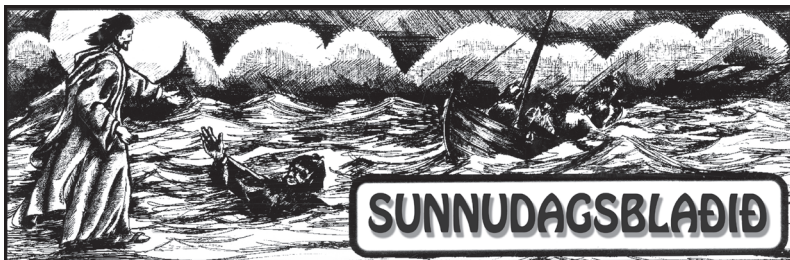
Foreldur hava ábyrgd at geva børnum sínum Guds orð og at biðja fyri teimum og við teimum. Hetta er meira átrokandi nú á døgum, har freistingarnar eru so mangar. „Metta“ vit ikki børn okkara við Guds orði, so hungra tey. Tað, sum so hendir, er, at grundarlagið, sum tey skuldu bygt lív sítt á, er tikið frá teimum, tey gerast ótrygg og bangin serliga nú í endatíðini, tá fjølmíðlarnir eru fullir av ógvisligum tíðindum. Hjartað hvílir ikki, fyrr enn tað hvílir í Gudi. Eitt tómrúm er inni í hjartanum, sum ungdómarnir royna at fylla við tablettum og øðrum fyri at styrkja seg. Tað riggar bara ikki. Skriftin sigur jú: „Eisini ævina hevur hann lagt í hjórtu teirra.“ Præd. 3,11.

Skriftstaðið omanfyri sigur, at tey standa á hvørjum gøtu-horni og mala máttleys um í gøtunum, hungurstungin, innantóm. Tey treingja til Guds orð, sum er fult av ugga og vegleiðing. Síðani sigur skriftstaðið, at foreldrini skulu fara í inniligari bøn til Guds fyri børnum sínum. Gera vit tað?

Effie Campbell.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlondum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

Nr. 16

4. august 2019

79. árg.

Bara Jesus kann gera sál tína nögða

*„Men tann, sum drekkur av tí vatninum, sum eg vil
geva honum, skal um ævir ikki tysta...“ Jóh. 4,14.*

Í einum gomlum sangi verður sungið um at „leita eftir kærleikanum á øllum teimum skeivu støðunum.“ Og soleiðis var tað við konuni, sum Jesus hitti við brunnin í Samaria. Her er søga hennara: Hon royndi religión, men fann einki nøgðsemi har. Hon segði við Jesus: „Fedrar okkara tilbóðu á hesum fjallinum, og tit siga, at í Jerusalem er staðurin, har sum tað eigur at verða tilbiðið.“ (v. 20) Hon hevði altso kunnleika um religión uppi í høvdi sínum, men tað nöktaði ikki longsuln í hjarta hennara. Hevur tú upplivað tað sama?

Hon royndi seg við menniskjuligum sambondum, men tey sviku hana. Jesus segði: „... tú hevur havt fimm menn, og tann, sum tú nú hevur, er ikki maður tín...“ (v. 18) Hevur tú eisini upplivað tað? Tað sambandið, sum tær tørvar mest – er Jesus.

Hon royndi Jesus, og hann gjørði sál hennara nögða. Jesus segði: „... tann, sum drekkur av tí vatninum, sum eg vil geva honum, skal um ævir ikki tysta.“ Tá svaraði hon: „... Harri, gev mær hetta vatnið, til tess at eg ikki skal tysta...“ (vers 14-15)

Religión uttan eitt persónligt samband við Gud fer áhaldandi at gera teg ónögða. Tað er sum at drekka saltvatn – jú meir tú drekkur, jú meira tystir tú. Religión, sum einki samband hevur við Kristus, er sum ein sutta, sum eitt pinkubarn sýgur harðliga

fyrir at fáa fæðslu úr henni. Kanska hefur tú verið vónsvikin av trúgvandi fólki og ert vorðin særð av kirkjunni.

Um so er, so skalt tú fáa hetta orðið: Tú mást ikki venda trúnni bakið, fyrr enn tú hefur roynt Jesus, tí **bara hann** kann gera sál tína nøgða.

„... et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

Endurnýggja sálina við Guds orði

Hans Erik Groth vitnaði í Kanal 10. Maðurin er ein kendur tónleikari og sangari:

„Eg havi stríðst við herviliga gikt. Eg hevði so nógva pínu, at eg var um at ganga av vitinum. Læknarnir góvu upp at hjálpa mær, eisini teir á sjúkrahúsinum í Oslo. Eg var ógvuliga hugtungur.

Ein dagin kom ein maður at vitja meg. Hann segði: „Tú mást endurnýggja sál tína við Guds orði!“ Eg fór so at lesa í Bíbliuni og samlaði mær nøkur skriftstøð um grøðing. Eg skrivaði tey upp á veggin og hanabjálkan. Eg festi eisini okkurt skriftstað upp á hurðina á kuldaskápinum. Eg bleiv eitt lítið vet betri. So fór eg undir at lesa nógv meir í Guds orði. Eg fylti meg við tí, og jú meira eg las í Orðinum, jú meira batnaði eg.

Ein dagin las eg Sál 103. Fimm tey fyrstu versini ljóða so: „Sál mín, Harranum lova, og alt, sum mær er í, heilaga navni hans! Sál mín, Harranum lova, og gloym ikki allar vælgerðir hans! Hann fyrigevur øll misbrot tíni, hann grøðir allar sóttir (sjúkur) tínar, hann lív títt frá grøvini loysir, hann teg við miskunn og mildleika krýnir. Hann lyst tína mettar við lukku, tín ungdómur verður nýggjur sum ørnin.“

Í fleiri dagar murraði eg hesi orðini, og so hevði eg alt í einum eitt lag, sum passaði til tekstin. Nú sang eg henda sangin, fyrst spakuligt, men so harðari og harðari. Og so hendi tað, so bráðliga sum eitt byrsuskot: Eg bleiv frískur.

Eg hevði pínst illa av bruna í landrásini og fingið nógvar tablettkurar, men einki hevði hjálpt. Men við eitt vekk var eg púra frískur av hesum bruna. Eg sat inni í stovuna. Konan hevði lagt dýnuna á stovuborðið, og beinini hvíldu á dýnuni, tí tey vóru so tjúkk sum stólpar av vatni, og tað vóru armarnir

eisini. Tað vóru sum pútur av vatni oman á ørmunum. Eg tók spakuliga og lyfti annað beinið niður á gólvið. Eg fekk ikki ilt. So lyfti eg hitt. Nei, eingin pína. So fór eg til gongu, og tað gekk fínt. Eg var frískur. Eg græt av gleði.

Nakrar dagar eftir hetta fór eg á sjúkrahúsið til kanningar. „Ná, eg síggi, at okkurt er hent her,“ segði læknin, „ert tú vorðin tappaður?“

„Nei,“ svaraði eg. „Íðan, hvat er so hent?“ spurdi hann. „Eg eri kristin,“ svaraði eg, „og Gud hevur grøtt meg.“ – Hann tók í hondina á mær og segði: „Til lukku!“

Eisini vit mugu endurnýggja sálina við Guds orði. Í Sálmi 107 vers 20 stendur: „Hann sendi sítt orð og teir grøddi og frá grøvini bjargaði teimum.“

Effie Campbell.

Vøkumaður, hvat líður náttini?

Jes. 21,11.

Tveir norðmenn sótu saman í einari sjónvarpsstovu og prátaðu um andalig evni. Annar sigur tá: „Tú hevur ferðast land og ríki runt í mong Harrans ár og boðað tað gamla evangeliíð. Hvat heldur tú, at náttini líður? Hvussu leingi man tað vara, til Harrin kemur aftur?“

„Eg meti, at hann kann koma nær sum helst, tí alt er klárt, til at Antikrist stígur fram. Tað stendur, at kærleikin skal kólna hjá teimum flestu. Vit skulu minnst til, at vit elska ikki Jesus meir, enn vit elska menniskju.“

Jesus hevði at jødunum og segði: „Útsjónd himmalsins duga tit á at skyna; men tíðarteknini kunnu tit ikki týða.“ Matt. 16,3.

Vit standa á gáttini til peningaleysa samfelagið. Í Svøríki hava fleiri túsund fingið skotið eitt chip-implantat inn í húðina. SJ er fyrsta tokfelag í heiminum, sum hevur tikið biometrisku chipsið í brúk. Um tú googlar eftir hesum, so sært tú eina mynd, har tokførarin scannar tokferðaseðilin í hondini á Christoffer Løfquist. Í tí vanliga chipsinum er títt persónstal, pass og koyrikort. Tú skalt bara rætta hondina fram, so lesur terminalurin tað, og passar persónstalið ikki, so passar einki,

og so ert tú ikki til. Tað er ein ring støða at vera í. Bíblían sigur, at tey, sum ikki hava merkið djórsins ella tal tess, skulu ikki sleppa at keypa ella selja. Opb. 13,17.

Globaliseringin er ein veruleiki. Nú skulu eingi landamørk vera. Tá verður alt ein ruðuleiki. Brotsmannabólkar koma uttan eftirlit inn í landið og gera um seg. Tað eru fólk, sum halda, at hetta kemur at enda við einum kríggi. Allastaðni, har sum menniskju gera seg inn á Harrans fyriskipanir, endar tað í ruðuleika, kaos. Tað verður kreppa. Í Áps. 17,26 stendur: „Hann hevur latið øll fólk av einum blóði bógva um allan jarðarkringin og tilskilað teimum fyrisettar tíðir og **markini fyri bústaði teirra.**“

Vit mugu, meðan enn er tíð, spyrja fólk: „Vilt tú taka ímóti Jesusi? Vilt tú verða frelstur? Vilt tú fáa bilettina til himmals?“

Frelsuvegurin ljóðar so: „Trúgv á Harran Jesus, og tú skalt verða frelstur og hús títt.“ Áps. 16,31.

Effie Campbell.

Alt tykist myrkt

Elisabeth Mork kom í eini sjónvarpssending inn á eina myrka tíð í sínum lívi: Alt tóktist so myrkt og vónleyst. Eg stúrði mest fyri børnum mínum, hvussu tey skuldu koma heilstoypt gjøgnum lívið, eftir hetta sum pápin hevði gjørt og svikið tey so dyggiliga. Eg bað nógv, og bráðliga kom skriftstaðið: „Títt orð er ein lykt fyri fóti mínum, eitt ljós á gøtu míni.“ Sálm. 119,105. Og so stóð tað so klárt fyri mær, at skuldi myrkrið víkja, og skuldi tað gerast ljóst fyri mínum fóti á mínari leið, so mátti eg **inn** í orðið, eg mátti seta meg at lesa í Bíbliuni. Tá veik depressiónin, og eg varð sett í frælsi.

Effie Campbell.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum. Adressan er: www.jesus4all.dk
